

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Česká televize**, se sídlem Na Hřebenech II, Praha 4 – Kavčí Hory, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2008, č. j. 8 Ca 235/2008 – 37,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2008, č. j. 8 Ca 235/2008 – 37, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 12. 2008, č. j. 8 Ca 235/2008 – 37 zrušil rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „stěžovatelka“) ze dne 11. 3. 2008, sp. zn. 2007/837/fol/ČTV, kterým byla České televizi (dále jen „ČT“) uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za porušení ust. § 48 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o vysílání“), jehož se ČT dopustila tím, že dne 16. 2. 2007 od 21:00 hodin na programu ČT 2 odvysílala pořad Události, komentáře, který obsahoval skrytou reklamu. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že definici reklamy obsaženou v ust. § 2 písm. n) zákona o vysílání je nutno uplatnit i na zákaz reklamy skryté a podprahové, jak vyplývá z ust. § 48 odst. 1 písm. g) citovaného zákona. Stěžovatelka se podle názoru městského soudu v napadeném rozhodnutí nezabývala otázkou naplnění definičních znaků reklamy tak, jak je stanoví ust. § 2 písm. n) zákona o vysílání, a v tomto musel městský soud přisvědčit žalobní námitce. Porušení zákona o vysílání nebylo možné shledat v tom, že označení ASPI zaznělo z úst osoby, jež poskytla interview ČT. Šlo-li o spontánní vyjádření této osoby, není důvod její slova cenzurovat. Porušením zákona by tedy mohlo být uvedené označení konkrétního produktu ze strany ČT, k čemuž došlo. Pokud by ovšem existoval jediný systém elektronické evidence právních předpisů, pak by zamlčení jeho obchodního označení bylo iracionální. Stěžovatelka vychází z toho, že existuje více obdobných a srovnatelných systémů elektronické evidence právních předpisů, ale nijak to nedokazuje, a nedokazuje ani, že systém ASPI není nezbytný. Je nejisté, jak kvalitní jsou systémy konkurenční. Městský

soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve které namítala, že městský soud sám přisvědčil, že uvedené označení konkrétního produktu ze strany ČT by mohlo být porušením zákona. Stěžovatelka dále považovala za nesrozumitelnou větu „*Pokud by ovšem existoval jediný systém elektronické evidence právních předpisů, pak by zamlčení jeho obchodního označení bylo iracionální.*“, neboť jeden systém evidence právních předpisů neexistuje, a proto k zamlčení tohoto jednoho předpisu také nemohlo dojít. Také další části odůvodnění napadeného rozsudku označila stěžovatelka za nesrozumitelné a nemající oporu ve spise. Ve svém rozhodnutí stěžovatelka zmínila srovnatelné systémy právních informací a nevidí žádný důvod, proč by jejich působení na trhu a kvalitu měla dokazovat. Existence více druhů elektronických právních informačních systémů je notoricky známá, zvláště v právnických kruzích. To, jestli je systém ASPI nezbytný a nejkvalitnější, nepovažovala stěžovatelka za relevantní dokazovat. Jedná se o komerční produkt, který má jistě na trhu konkurenci, bez ohledu na jeho kvalitu. Odůvodnění napadeného rozsudku je nesourodé, jednotlivé věty na sebe logicky nenasazují, nedávají smysl a některé argumenty nemají oporu ve spise. Napadený rozsudek je proto nedostatečný, nesrozumitelný. Z výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhl její zrušení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

ČT ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že napadenou část odůvodnění rozsudku městského soudu je nutno chápat tak, že městský soud sice konstatoval, že ČT uvedené označení ve vysílání uvedla, což by mohlo být porušením zákona, ovšem za předpokladu, že by se v rámci odůvodnění správního rozhodnutí stěžovatelka opírala o dostatečně prokázanou existenci obdobných a srovnatelných systémů elektronické evidence právních předpisů. Městský soud pouze konstatoval, že pokud by skutečně existoval jediný konkrétní systém elektronické evidence právních předpisů, což podle názoru stěžovatelky z reportáže vyplývalo, bylo by zamlčení jeho obchodního označení iracionální. Prezentovala-li stěžovatelka v odůvodnění svého rozhodnutí pouze úvahu, že existuje více obdobných a srovnatelných systémů elektronické evidence právních předpisů, pak právě proto, že tuto úvahu nepodložila konkrétními a dostatečně prokazatelnými důkazy, musel městský soud tuto skutečnost v souvislosti s prokazatelností záměrnosti reklamního cíle jako definičního znaku skryté reklamy nutně hodnotit v její neprospěch. Totéž se týká konstatování, že se stěžovatelka nezabývala otázkou, zda právě systém ASPI je pro orientaci v legislativě nezbytný. ČT se neztotožnila s názorem stěžovatelky o notoricky známé skutečnosti existence více druhů elektronických právních informačních systémů a rovněž má za to, že pokud stěžovatelka nepřipustila argumentaci, že ASPI je v praxi především zavedeným synonymem pro druhové označení produktu, pak je zcela na místě trvat na prokázání záměru, že se jednalo o prezentaci komerčního produktu, který má jistě na trhu konkurenci.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v kasační stížnosti, a přitom sám shledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Ze správního spisu vyplynulo, že ČT dne 16. 2. 2007 od 21:00 hodin na programu ČT 2 odvysílala pořad Události, komentáře, v němž se mimo zabývala tématem tzv. přílepků k zákonům. Z přepisu některých částí předmětného pořadu, který je obsažen v rozhodnutí stěžovatelky, vyplývá, že moderátorka pořadu hovořila o tvorbě zákonů v České republice a v této souvislosti uvedla, že „...právníci přiznávají, že bez elektronického systému ASPI se ve všech změnách už sami nevyznají...“. Později telefonicky položila viceprezidentovi Soudcovské unie Tomáši Lichovníkovovi otázku: „Ani vy se bez ASPI, bez toho automatizovaného systému právních informací neobejdete?“ Odpověď zněla: „Ne, v žádném případě, protože, tu mohu potvrdit, co už bylo řečeno, současný právní systém je naprosto nepřehledný, a bez použití tohoto ASPI bychom se nemohli orientovat v právním řádu.“ Citovanou prezentaci systému ASPI stěžovatelka vyhodnotila jako skrytou reklamou ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. q) zákona o vysílání, čímž podle jejího názoru ČT porušila ust. § 48 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání.

Podle ust. § 48 odst. 1 písm. g) jsou provozovatelé vysílání povinni nezařazovat do vysílání skryté a podprahové reklamy a teleshopping.

Podle ust. § 2 odst. 1 písm. q) zákona o vysílání se pro účely tohoto zákona skrytou reklamou rozumí slovní nebo obrazová prezentace zboží, služeb, obchodní firmy, ochranné známky nebo činnosti výrobce zboží nebo poskytovatele služeb, uvedená provozovatelem vysílání v pořadu, který nemá charakter reklamy a teleshoppingu, pokud tato prezentace záměrně sleduje reklamní cíl a může veřejnost uvést v omyl o povaze této prezentace; taková prezentace je považována za záměrnou zejména tehdy, dojde-li k ní za úplatu nebo jinou protihodnotu.

Podle ust. § 2 odst. 1 písm. n) zákona o vysílání se pro účely tohoto zákona reklamou rozumí jakékoliv veřejné oznámení, vysílané za úplatu nebo jinou protihodnotu nebo vysílané za účelem vlastní propagace provozovatele vysílání, určené k podpoře prodeje, nákupu nebo pronájmu výrobků nebo služeb, včetně nemovitého majetku, práv a závazků.

Vyslovil-li městský soud v napadeném rozsudku závěr, že stěžovatelka se ve svém rozhodnutí nezabývala otázkou naplnění definičních znaků reklamy tak, jak stanoví ust. § 2 písm. n) zákona o vysílání s tím, že v tomto musel přisvědčit žalobní námitce, nelze přehlédnout, že takovou námitku ČT v žalobě neuplatnila. Porušení ust. § 2 odst. 1 zákona o vysílání sice namítala, avšak nikoliv ve vztahu k písm. n), ale k písm. q) citovaného odstavce. Městský soud tak shledal důvodnou neexistující námitku, čímž zatížil řízení vadou, která má za následek nezákonnost napadeného rozsudku (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 - 63, přístupný na www.nssoud.cz). V této části je proto napadený rozsudek nepřezkoumatelný ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., přičemž k této vadě přihlédl Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

V této souvislosti je dále třeba zdůraznit, že předmětem správního řízení v daném případě bylo posouzení otázky, zda odvysílaný pořad obsahoval skrytou reklamu, jejíž zákonná definice je obsažena v ust. § 2 odst. 1 písm. q) zákona o vysílání. Pokud se

městský soud chtěl v dané věci zabývat otázkou aplikace ust. § 2 odst. 1 písm. n) zákona o vysílání mimo rámec vymezený žalobními body, měl takový postup náležitě zdůvodnit. Za dostatečné odůvodnění přitom nelze považovat strohou větu, že definici reklamy obsaženou v citovaném ustanovení „...je nutno uplatnit i na zákaz reklamy skryté a podprahové, jak vyplývá z § 48 odst. 1 písm. g) citovaného zákona.“ Z ust. § 48 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání však podle Nejvyššího správního soudu takový závěr bez dalšího nevyplývá a žádnou další argumentaci k této otázce napadený rozsudek neobsahuje.

Rovněž závěr městského soudu, že nemohl shledat porušení zákona o vysílání v tom, že označení ASPI zaznělo v rámci spontánního vyjádření při rozhovoru a že nebyl důvod toto vyjádření cenzurovat, neodpovídá žádné ze žalobních námitek. Není proto zřejmé, proč se touto otázkou městský soud, rovněž nad rámec žalobních bodů, zabýval. Také v této části je proto napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

Z dalšího městským soudem vysloveného závěru, že *„Porušením zákona by tedy mohlo být uvedené označení konkrétního produktu ze strany České televize, k čemuž došlo.“*, lze usuzovat, že městský soud shledal porušení zákona i na straně ČT. Takový závěr je však v rozporu s výrokem napadeného rozsudku i s ostatními částmi jeho odůvodnění. Navazující věta, v níž městský soud vyjádřil přesvědčení o iracionalitě zamlčování obchodního označení systému elektronické evidence právních předpisů za předpokladu, že by takový systém existoval pouze jediný, je pak jen obecnou proklamací bez jakékoliv souvislosti s právním posouzením věci. Namítala-li tedy stěžovatelka nesrozumitelnost této části napadeného rozsudku, je tato námitka důvodná.

Požadavek městského soudu, aby stěžovatelka prokázala, že systém ASPI není nezbytný, je v daném případě zcela neopodstatněný a bezpředmětný. Ze skutečnosti, že v odvysílaném pořadu mimo jiné zaznělo i tvrzení o nezbytnosti systému ASPI, ještě nelze bez dalšího dovodit, že stěžovatelka byla povinna ve správním řízení prokazovat nepravdivost tohoto tvrzení. Stěžovatelka uložila v daném případě ČT pokutu za odvysílání skryté reklamy a jejím úkolem tedy bylo zdůvodnit naplnění veškerých zákonných kritérií pro uložení sankce za tento správní delikt. Prokázání nepravdivosti odvysílaných informací však mezi tato kritéria nepatří. Městský soud navíc ani nijak nevysvětlil, čím by vyřešení otázky, zda systém ASPI je či není nezbytný, přispělo k objasnění toho, zda se v daném případě jednalo o skrytou reklamu.

Městský soud také na jedné straně stěžovatelce vytkl, že nedokázala existenci více obdobných a srovnatelných systémů elektronické evidence právních předpisů, na druhé straně však existenci konkurenčních systémů připouští, jen pokládá za nejisté, o jak kvalitní systémy se jedná. Tato část odůvodnění napadeného rozsudku je tedy vnitřně rozporná, a proto nesrozumitelná. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že ČT v žalobě nenamítala, že ve správním řízení nebyla prokázána existence dalších systémů elektronické evidence právních předpisů. Naopak za nespornou označila skutečnost, že *„dnes jsou již zaváděny konkurenční systémy“*. Existenci konkurenčních systémů ostatně ČT výslovně zmínila již v průběhu správního řízení (viz vyjádření ČT ze dne 24. 1. 2008). Přesto městský soud z neznámých důvodů stěžovatelce vytkl, že tuto skutečnost nedokázala.

Ze shora uvedeného vyplývá, že stížní námitka, že napadený rozsudek je nesourodý a že jednotlivé věty odůvodnění na sebe logicky nenavazují a nedávají smysl, je důvodná. Z některých částí odůvodnění napadeného rozsudku také není vůbec zřejmá relevance a vztah k posuzovanému uložení sankce. Navíc městský soud v podstatě ignoroval dispoziční zásadu (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), aniž by takový postup jakkoliv odůvodnil.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů napadený rozsudek podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, v němž je městský soud podle odst. 3 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu